

Sy-li spěwał,
Pilnje džětał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Prez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džělaš
Wšědny dny:
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokrěw će!

F.

↔ Sserbske njedželske łopjeno. ↔

Wudawa so kóždy šobotu w Smolerjez knihicziščjezni w Budničinje a je tam ja štwórtlětnu pšchedpłatu 40 wj. dostacž

6. njedžela po šwjatej Trojizy.

Scž. šwj. Matth. 5, 20—26.

Katechizmušowa wučzba wo 5. kasni, a Jesuś šam, kiž naž wučzi, to je s krotka wopšchijecze nascheho teksta. Scže šlyšcheli, so je starým prajene: Njedyrbišch mordowacž. By-li tu to jenož stalo, šchtó njeby na wažne ale čježke praichenje hnydom myšlił: kak šo nasche lube šče-šcijanstwo s wójnu šnješe? Ale nošch knješ dale rěczo rjeknje: Ša pak praju wam! Wón s tym staru pšchifašnju njerošwjeze ale dopjelni. Wón s tym pak tež wjazny žada: Wascha prawdosć džrbi byč wjetšcha abo polničcha džžli pišmawučženych a šarisejšlich. Ša pak praju wam, to nam nowe pucže pokasuje. Rospomůmy šebi:

Jesušowe wukładowanje pjateje kasnje: Ša pak praju wam!

1. Šlej, kak wulke,
2. Šlej, kak wažne,

je tole wukładowanje.

Scže šlyšcheli, so je starým prajene: Ty njedyrbišch mordowacž. Še wěšte, so Jesuś s tym njeje na wójnu myšlił. Wójny šu pšchezo byle a budža tež pšchezo, s najmješcha, kaž dolho čłowjetojo a ludny wostanu, kaž tež hač dotal běchu. Šmy wšchak šo w běhu tychle žalošnych tšjoch lět džrbjeli w šwojich myšlach wo wójnje wjazny hač juntróč pšcheměnicž. Šchtož njeby nihtó ša móžne džeržal, je w šurowosći a žalošnosći žadanych a datych woporow dawno pšchetrijchene. Wasche myšle nješbu moje myšle, praji tón knješ. Našch Šbóžnik na druhu

wójnu špomina, a tale wójna šo bohuzel runje tak nje-šmilnje a kručze wjedze kaž ta na kraju a na morju a w powěšje, šo škoro njeje móžno, šo by hórje bylo. To je wójna mješ stawami jeneho a šamšueho luda, jeneje a šamšueje gmejny, wójna šamo w jenej a šamšnej šwójbje. A kaž šo nam štyšchje mordowanja woufach dla, kaž to nam wšchědnje w kóždym wofomiku próštwu na wutrobu a šwědomje kładže: Ach, Knjeze čziń kónz šłóscze, kaž je šo čłowjeł wšchitlich čžašow a ludow wot mordarja wotwobročil a jenož škažena głowa a nještrowy rošom žadał, šo by pšchichodnje pšchifašnja špadnyła: šchtóž druhemu žiwjenje wošnje, džrbi jo šam šhubicž, s druhimi šłowami: mordar džrbi k šmjerezi šašudženy byč, s runje šamšnym šacžucžom džrbjeli šo napschecžo štajecž temu mordarjej, na kotrehož Jesuś myšli se šwojim: Ša pak praju wam. W jeho woczomaj wšchak njeje jenož tón mordar, kiž šwojeho šobucžłowjeka škónzuje, s tym, šo jeho šadaji abo šatšeli abo šakłóje atd., ale tež hižom tón, kiž šo na šwojeho bratra hněwa bješ winy, abo, kiž k šwojemu bratrej rjeknje: Racha abo blašnje.

To běšche a je wopravdže nowe wukładowanje 5. kasnje, wjele wjetšche a rješche hač přjedawšche. Jesuś s jenyšm šłowom tak niž jenož čłowjeka čželo, ale tež jeho dušchu šchituje. Njetriebamy wšchak šo džiwacž, šo tón tak rěczy, kiž běšche wošebje čłowjetoweje dušche dla pšchischol, kiž nochzysche, šo by ani jena šhubjena byla. Ale čzim hórje teho dla tež, hdyž čłowjetojo šami šebi tak ša žiwjenjom šteja. Kak šatrašchne brónje tola Jesuś tu mjenuje, po šdacžu šuadne, nještrašchne, ale po prawym

žaložne, w tym, sčtož dofonjeja, najwótrischemu mjeczeji abo najhóršchemu jedej podobne, w sničženju rjaneho domjazeho sboža slynišche dnžli žana wulka kanonška kula. Sčtož rjeknje, haj, słowa maju wulku móž. Šasyl je mały stawczyl, ale kajke wězy dofonja! Kaž pošlynjaze, wofšchemwjaze je žane lube, miłe słowczko, tak šahubjaze nješmilne a hrube. Šyřazore nješbožo je s tajlich słowom nastalo, lubošny, słoty mēr je šo šasyl, šajėdojczila je šo luba wutroba. Mjech šo na tutym mēščze tež šašo ras špomina na nješchwarne listy bješ podpisywa. Haj, teho ty hanisch a šazpisch, kiž nēhdže ššhomany druhého šatseli, ale pišat tajlich listow njeje niz prošča lēpschi. Čłowjet tajki list abo tajke listy došlawišchi šhodži wokolo bješ mēra, čěžko, hušto došč bješ winy šranjeny w šwojej wutrobje, a wumrje šnano na tajku wutrobinu ranu. Wēda, hdyž t tajkim njedostatkam dońdže wošřjedž ššcheshčijanišwa! Kaš hrube, hērke šłowa rēčza, pišaja, čiščēčza šo w našchim čzašu pschecziwo žylym wulkim woršchtam našcheho luda! Šyřazora dobra rada, šo maja šebi mēšččzenjo a wješņnjeno lēpje dorošemicž, njemōže telko natwaricž, telkož jene jenicžke porošowaze šłowo potorha. A pōdla šłowa šteji pohladanje s wōčžkom, kotrež wutrobine šmyšlenje jašnje došč wotřnje. Kaš mōže tajke hidženja pošne pohladanje čłowjēkej do wutrobny kłōčž, tak šo nješbudže ženje wjazy prawje štrawa! Wono je šurowe ale bohuzel wērne šłowo: W kōždym čłowjeku potajny mordar tsi. A kajke dha dyrbi junu byčž? Mjechasch dho, šo by w tamnym raju či tōn a tamny šbōžny pschowołal: Pschecželo, bratšje, ty bēšche, kiž šy mi tu šem dopomhal? Kaš pak, jeli šo na wopak rēka: Šy mje šajėdojczil, niz s ruku, ale se šłowom, s wōčžkom? Ty bēšche na tym wina, šo šym na tole mēšto čzwile pschischol? A njetřjebasch na wēčžnosčž myšlicž, kajke dyrbi to n. psch. žiwjenje byčž pschichodnje s ludami, kotřychž šłowa a skutki šu kaž mordarške pschecziwo nam? Šobřžy wulke tuto wukładowanje 5. kašnje s šesufšoweho erta!

Alle našch luby Šbōžnik njeje pschi tym štejo wostal; njeje tež šłowczka šhubil, šo mōža, haj dyrbja šo druhdy šłowa šwjateho hnēwa rēčžecž abo pišacž, kotrež nješbu hrēščne. Tōn muž, kiž je šam ššchud trjebał, kiž je mnohe frute šłowczko rēčžal pschecziwo temu a tamnemu, je tež naš wucžil, šo ma prawy, šwjaty hnēw byčž, takřjež šwjaty wohen, kiž hrēch hidži, ale pschezo tak, šo je s huēwom pschecziwo hrēchēj wutrobna, šwjata luboščž t hrēšchnikej šwjajana, šwjata luboščž, kotraž wo bratra a jeho dušchu žaruje a jemu pomhacž pyta. Kaš wažne tole wukładowanje pjateje kašnje! Wulkotna to myšl našcheho lubeho Šbōžnika, šo naš wucži našcheho šobucžłowjeka ša bratra m.čž. Wōn potajkim njeje jenož našch knjes abo šlužobnik, niz jenož čłowjet se wšchelakimi brachami a hrēchami, šnano šnadnišchimi hacž našche šamšne šu, ale wōn je našch bratr. A jako tajki ma s nami jeneho a šamšneho Wōtza, ma jeneho a šamšneho Šbōžnika a Wumōžnika, w kotřymž šmy po prawym halle wšchitzy bratšja mješ šobu. A druga jara wažna myšl našcheho Šbōžnika je ta, šo ma Bōh prawo na naš: hdyž šwōj dar na woltar wopruješch, praji tekst. My ludžo tež wōšebje dženšnišcheho čzaša, šmy šwucženi, w našchich Bōžich šlužbach widžecž žōrla, studnje t napowanju, wofšchemwjenu, pschidžemy t Bōhu jako proščerjo, kotřiz nješhadža podarmo ša tuteho bohateho muža durje klepacž. A šmy tež woprawdže na to pošani, šo bychmy s jeho pošnosčž

brali hnadu ša hnadu. To je našcha žyła šbōžnosčž, to našche jenicžke bohastwo w šhuduščkim čzašu. Alle wopory Bōh luby Šnjes tež žada: Daj mi, mōj šyno, moja džowka, šwoju wutrobu, to je jedny; ale drugi je temu runy: pschinyeš šwojeho bratra wutrobu tež šobu. Šy tež ša nju šamolwity. Šesufš rjeknje: Šdyž pschi woprowanju šwojeho dara na woltar šo dopomnišch, šo twōj bratr nēščto pschecziwo tebi ma, dha wostaj tam šwōj dar a dži a šjednaj šo priedy se šwojim bratrom. Šomyšl šebi tola na wulkosčž hodžinki psched Bōžim wōblichom, psched woltarjom pschi špowjedži a potom t Bōžemu bliđu, ty a twōji lubi! Mješny do teho s nimi porēčžal a nješčže jedny druhemu wodal? Alle bratra, šotru je šušodneho doma, pschiwušneho a pschecžela bēšche ty wušamknył, temu nješbē wodal? To šebi žadašch, šo by Bōh tōn Šnjes tebi dał a wodal, šam pak nješasch šo šjednacž? Wjēšchi njerosom — abo je šhroblišč? tola šwēt njeje widžal. Bješ džiwa, šo je tak mało woprawdžiteho wješela na šemi.

Abu njeje wērno, šo šo wješele, kotrež damy, do našcheje šamšneje wutrobny šwōčži? Druheho wōšbožecž, a to niz jenož šwonkownje, je tola najwješche šbožo. Kaš wažne šesufšowe wukładowanje 5. kašnje! A Šbōžnik špomina t temu na krotkosčž žiwjenja: Budž na mēščze dobry šwojemu pschecziwnikej, dokelž šy hiščže s nim na pucžu! Sčto budže šebi s mozu žiwjenje pschikrotčhicž? A tež tamne pēšņarjowe šłowo ma, a to runje dženša, šwoje prawo: Šodžinka pschidžē, hdyž pschi rowach štejo plačēšch, plačēšch s wutrobu, kotraž wjazy žiwemu prajicž njemōže: Wodate a šabyte je! A pschezo hiščže hōrje: Tu na šemi šo rošbudži, kajke potom budže: Ty tam nješwuńdžēšch, hacž pošlednju ššerpattu šaplacžišch. Kaš šo to hromadu hodži: šiz šhrobly došč, šo by bratra wo wodacže prošnył, ale tak šhrobly, šo Bōži hnēw na šo dele ščēhnješch?

A temu hiščže dwoje: Wēmy bohuzel se ššonjenja, šo šo t wujednanju hotowa a šwōlniwa ruka hrubje wotpoža. Sčto potom? Šnajēšch tola Šbōžnikowu ššōřžbu a jeho hroženje: Kaš hušto šym waš čžnył ššromadžowacž, ale wy šče nješchali. A druge: Mješje wodacž hušto pschecžēžke? Šhryštuš rjeknje: Wašcha prawdosčž ma byčž lēpscha abo pošnišcha, dnžli pišmatwucženyh a šarisejšch. Abu nješprascha šo wōn ras šwojich wucžownikow: Mješwēščze, kajkeho ducha džēcži šče? A pschi tym tola tež wostanje: Šomuž je wjele wodate, tōn wjele lubuje.

Šamjeñ.

M. w B.

Do pucžowanja.

(Š. Šeermann. † 1647).

Šso w Šhryšta mjenje na pucž dam,
Kiž pschidžē šam wot Wōtza t nam
Š najkřašnišcheho byđlenja
Do doła tutoh' hubjenšwa.

Sčtož w jeho mjenje šapocžnyješch,
To wješle, ššojčtnje dofonješch;
Ššes žohnowanje Šnjesowe
Šso wšchitko radži najlēpje.

O knježe, wjedź mje prawy pucź
 A njedaj mi žo wot njoh' hnuć;
 Ach won a nuts ty pschemodź mje,
 Dha pónďže wschitko sbožownje.

Tež pschifaž Ɣwojim jandželam,
 So pschemod luby, Ɣylny mam,
 A i nini Ɣwěrných towaršchow,
 Niž wotďeržuja skóstrnikow.
 Wjedź k sbožu moje džělo Ɣam
 A, knježe, pschuwjedź mje tež tam,
 Šďžez pschitěz a dóněz ja myšle mam,
 Wi wotewě durje k wutrobant.

So horje wošnu rady mje,
 Šďž noha dale njemóže.
 Haj k tajkim ludžom pschuwjedź mje,
 Niž lubuja eže woprawdže.

Do twojich rukow podam Ɣo,
 Haj ežělo, dušchu a tež wscho;
 Na wschitkich měštach tu a tam
 Eso jenož tebi poručam.

Ach swarnuj lubu mandželsku,
 Dom, džězi se wschej eželedžu,
 A wscho, sčtož ja tu wopuščežu,
 To hladaj, knježe, i mišoježu.

A hdyž Ɣym derje dofonjał,
 Sčtož dofonjecž běch prjódł Ɣej wšał,
 Dha wjedź ty sažo domoj mje,
 Kaž mje ty prjedy wuwjedže.

Tež daj mi nam'kacž bjes sčkody,
 Sčtož i huady wobradžil mi Ɣy.
 Sa tajke Ɣwěrne wodjenje
 Měj džak, mój Božo, na wěčnje.

Jurij Bróšt.

Ši bobatstwa.

Šnaju wjele wošadow, a nimale kóžda šhwalič wě, kajkeho je w minjených lětach wubjerneho wučerja měła. Njewěm paž žanu wošadu, kotrejž by wučer tak w džakownym pomjatku stał, jako Ɣo to we Nješwacziłiskej wošadze i njeboh knjesom Wanaškom ma. Džědam a wowkam wutrobny nišodnu, hdyž na njeho špomniš, a serniczi Ɣo jim jažnja, hdyž wo nim počnu powjedacž. A woprawdže, to tež njeje k džiwanju. Wšchał jemu i woczow mišotna myšl Ɣwěčešche, a i erta děšche jemu pscheczělna rěč, a wschitzy prajachu wo nim, so je wón kaž Nathanael, w kotrymž žane jebanje njeje.

Jažnje hiščeže to wscho pomnju, pschetož tež ja Ɣym tuteho ežestneho a ežesczeneho wučerja šnał, jako Ɣym we Šahowje Wjenkež Janowe howjada pažł. Haj, Ɣym jeho i woczomaj widžał a Ɣym tež wjele šhwalenja wo nim šlyščał.

Mój doštojni hospodar — nětko hižo dawno na Božej prawdže — bě widžany towaršchny muž a Ɣužodža šhadžowachu Ɣo rady sa jeho blidom, hdy by Ɣwjatol wotpocžint škicžil. A hdyž tež běch hiščeže mlodžinka, Ɣmědžach tola pódla bječ, a pschi kašdolbje šedžo a kuczwo tykajo, pošluchach wozipny, wo ežim Ɣo tam šabatowjachu.

Jemu njedželu wječzor — wonka duješche wětr a šajesche Ɣuěh — bě Ɣo tež bječadka šescha, a bórny pschindžechu rěče na Wanašez nana.

Nedny Ɣužod bě pódla, maty žiwnoškar, ale mudry hospodar a pschi dobrých mozach, kotrehož nucžachu, so by jim tola do drobna powjedacž chžyl, kaš bě jemu jónu Wanašez wuštojni pscheczěł do pušteje šlowy Ɣwětlinu dał a mrocžatu wutrobu pošfojni šezinił.

Wi je taš, jako by hašle wóndano bylo, so Ɣo tón nadobny bječadnił namoškiewicz da.

Šy Ɣnano, luby ežitarjo, Nješwacziłiski wošadnił, by Ɣuadž rad šhonil, i wotkał a ežej bě wón rodženy. To daj šebi bječ. Mjeno nječžini ničžo. A je-li je hiščeže sčto i jeho Ɣwójby živy, temu mohlo njelube bječ, hdy bch tu mjeno šjewil. Duž wón počža.

„Ja we Šbohowje na knježim worach. Šswacžina pschidže, a ja Ɣo pschi pucžu na mjesu Ɣynnych. Duž wuhladach i našdala Wanašez nana, kiž běšche w Šarězju na knježim dworje něšcho wobstaracž měł. Šižo i daloka šwoła wón na mnje: „Šohnuj Bóh šwacžinu, Šurjo!““

„Šaplacž Bóh, knježe“, ja štanjšchi prajach, „pošwacžče Ɣobu! to njemóžu prajicž, hdyž runje pomasłi dojem, a poški šebi nješwěrju škicžicž!“

„Daj šebi bječ, Šurjo“, džěšche wón, štupišchi ke uni a škiczi mi ruku. „Ka Ɣo masč?““

„Ach knježe, kaš Ɣo šněju! Štrowy wšchał Ɣym, džakowano Bohu, ale potom je kónz. Šchěšč a dwazhezi lět Ɣym šary, a hiščeže pschezo eželadny hólz. Drusy, kiž so mnu k wam kšodžachu, i wjetšcha šastarani šedža, a ja Ɣym hiščeže šhudał, a jem hiščeže eželadny šhlěb.“

„Šbohi, taš šhudy Ɣy. Duž wuškorž mi tola. Ššymoj Ɣo šhwilku. Šonikaš nimataš ja šlo.““

A wón Ɣo na trawu Ɣyny a donuczi mje, so Ɣo tež Ɣynnych.

„Mój Šurjo, dha wuškorž mi nišu, kotraž tebe šhudeho do šemje tula.““

Ššchi tym mi do woczow hladasche; wšchał wschitzy wěšče, kaš lubje wón pošladomasche. Wi bu taš džiwno, jako by mi hač do šnutsšowneje wutrobny widžał.

Šižo hušto běch huntoru měł, na šhudobu štonał a šwaril, a to bě mi pschezo taš lohko prajicž. Ale nětko mi nječasche i erta, wjele njewjedžach prajicž, a škoržach sažo a sažo, so Ɣym žalošnje šhudy. A počža mje trochu haniba bječ, došelž jeho pschipošnacže njewidžach, a počžach Ɣo jeho prašchenjow bojecž. Wš wěšče, sčto měnju. Wón paž bě taš špodžiwny prašchei. To by Ɣo prašchał, tež hižo w šchuli, hdyž by naš k pošnacžu wodžil, so bchmy pošledł durbjeli pschisnacž a Ɣami to prajicž, sčtož chžyšche wón prajene měčž.

Wón mje sa ruku wša.

„Šurjo“, wón nutrnje džěšche, „kaš dha by bylo, hdy by Ɣuadž dwazhezi štow toleč měł?““

„Ach, knježe, jako kral bch Ɣo šdał, bch-li tajkele bobatstwo měł!““

„Ščto by rjeł, bch-li tebi te pjenješy dali, a ja to eži tule štrowu ruku i ranjenja wšali?““

„Šwarnuj mje Bóh! Ně, knježe, tu ja žadny pjenješ na šwěče njedam!““

„Šlaj wšchał, mój Šurjo, kaš bobaty Ɣy, hdyž masč tajkile štaw, kotryž eži sa žane pjenješy na pschedaš njeje! A sčtoha by prajil, hdy by eži sčto knježi dwór dał?““

„Haj, sčto mohł rjež? Šo Ɣym bahoty knjes.““

Duž pošluchaj dale. Ššlyšich šššowrončži špěwacž? Nješlyšch hnučiwny ert, hdyž i tobu hdy maczeška rěči? Nje-

hlyschich w kensbach jinawe hberluschne hlošy a wuczby Božeho kłowa? A potom — Jurjo, ty ho mi njetrjebasch tajicž — kak klineža tebi Miliz Haužine lubošne kłowcžka, hdyž hromadže wote nišche džetaj? — Čžeho dla tebi čžerwjentka woblicžo barbi? Za holecžka je pěčna a dušchna, a ja tež wěm wo tym, so waju swěrnja. A sechze-li Bóh, pschiindu tež ja hiščeže na waju kwoš. — Slej, Jurjo, šhto prajisch, kak ho čži wšchitke te lubošne synki we wuschomaj lubja?""

„To wšchak mi wšchitko wutrobu sběha a hrěje, to dyrbju rjež.“

„Sechžyl-li tebi šhtó žadyn knježi dwór dacž, moje dla Sarěčž a Lub, ty pak dyrbjal ho hlyschjenja sdacž, šhtoha by rješ?""

„Luby Bóh swarnuj! Radscho čžadž žiwjenta sa hrěntka hlyžicž a khudžinka wostacž!“

„Njewidžisch, Jurjo, so njemóžesch khudžinka rělacž, hdyž masch tajke bohatstwo, kiž je tebi wjetšche hacž semjanske kublo?""

Šhto budžich přel, so je to wopravdže tak? Ja njemóžach nicžo, hacž pospochi křwacž a s woczomaj na prawdu hwědžicž. — Konjej pocžeshtaj njeměrnaj byčž, a na mui bě najščešcho widžecž, so bych jeju rad sažo sa wotežku wšak. Duž pocža wón:

„Woczakř hiščeže khwilku, a potom woraj sažo w božemje. — Dži s woczomaj k horam, a wot horow do hole dele psches žyke Šserby! Šhto mēnišch, šhto by ty byl, by-li kral prajil, so je wšcho tvoje?""

„Wulki bohaty knjes, haj sawěrnje kral!“

„Pravje by prajil. — A hladaj, kak Bože sahonu rostu a lubošne jablonje křu! Kak ho Bože njebjęža módrja, a Bože kłoncžto ho kražni! By-li nětko šhto prajil: Žyhu rjamu Lužizu tebi kupju, ty pak mi sa to woczžy s hłowu won daj a tapaj ho hlepny po hwěče! By ty do teho swolit?""

Rajebacž kraje a kralestwa žykeho hwěta! Njedaj to Bóh, so widženje shubju!“

„Luby Jurjo, tak widžisch, kak bohaty by, kajke tji bohatstwa masch. A wjele wjazy hiščeže jich je. Ty bohaty čžlowjecže, rošpomni pak nětko jeno tute tsi. Ruku mi daj a na ruku hlyb, so ho klastiwnych myšlow a štorženjow wostajisch! Nětko pak pokojny woraj a budž tu w Božim mjenje!""

Mutrnje to prajiwšchi, džěšche wuczaty pschecžel čžicho hwój pucž.

Ja žyke hmuty stejach a sdašche ho mi, jako bych přjedy psched woczomaj kuschežisny mēl a nětko s jažnej fernicžku hladak. Ženje wjazy ho khudžinka sačžuwak nješšym, a chžychu-li drubdy hiščeže do myšlow mucženki šstupacž, trjebach ho jeno dopomnicž, kak je mje luby Wanatež nan w spowjedži pomēl, a hnydom by wutroba jažnišcha byla. A džęnša bym wote nišche duzy pschi jeho pomniku saštak a s dušche prajil: Luby pschecželo, saplacž čži Bóh!“

Jesuf jako klapar.

Šhtó wón je?

Slaj, ja steju psched durjemi a klapam: jeli so šhtó mój hłóš budže hlyschecž, a te durje wotewricž, k temu budu sańcž a snim wjecžerjecž, a wón so mnu. Šjem. 3, 20.

Šhtó je, kiž klapa? — Twój Bóh a Šbóžnik.

Šhtoha dyrbju? — Jemu woczinicž.

Šhtoha čže? — A tebi sańcž a s tobu wjecžerjecž.

Štworicžel čžlowškeje wutroby je žebi durje k wutrobje čžlowjeka wostajil, so mohł k njemu sańcž a ho jemu hlobudželicž. A hdyž tež buchu psches hrěšchny pad tele durje sawrjene, dha dyrbi wšchak tón, kiž móže we morju pucže a we hlubokich wodach šchežežki čžinicž, tež móž pucž namalacž, na kotrymž móže wón k našchim wutrobam, a psched našchimi durjemi klapacž a nam hwój hłóš hlyschecž dacž. A čžlowjecža wutroba dyrbi móž

hwójeho Boha hlyschecž, jeho hłóš šrošymicž a na jeho poršf kęžbowačž.

Kiž Boha njetrjebaja a ho a tón hwět jemu samkaja, so ho nješmē psched žanymi durjemi dacž widžecž, ho wo žanu wutrobu klapacž, ach, tych je jara wjele! Ale my hmy pschewědženi, Bóh wě pucž k wšchitkim čžlowjekam, a hu jemu runje durje sawrjene, wón móže je se hwójim hłóškom sbudžicž a wožiwicž, tak so čžlowjek ho dohladajo rjeknje:

„Šhtó klapa ho wo moje durje? Čžej je tón hłóš, kiž mi do dušche wola?“

Šbóžny by ty, kiž ty jemu takle ho praschesch; pschetož to je žnanjo, so by wotwucžil, a wopokasanje, so čži wuschki stej wotewrjenej, so tvoja wutroba njeje wjazy kamjentna.

Šhtó je tón wulki, kiž klapa, to wón čži šam praji, čžitaj jeno šjewjenje hwójateho Jana 1, 2 a 3 šlaw, tam wón šam wšchitke hwójce tittle mjenuje.

A tón wulki klapazy steji wonkach — psched durjemi! kak pschińdže wón won? kak pschińdže, so dyrbi wón štoržicž: hlaj ja steju psched durjemi a klapam. Tón štworicžel psched durjemi teho štworjenja, tón Knjes a mišchtr psched durjemi wotrocžka! kaž šprožny žusobnik, kiž nóznu hospodu pyta, so byšchtej jeho mucžnej nošy wotpocznylej, a wón psched njewjedrom wotštipil a psched trachnej nozu ho škhowal! Šhtó je tuteho wušamknył? Njeje to tón hrěch, kiž w tebi bydli, tón njepschecžel Šhroštušowny? Dyrbjal ty tuteho mordarja dlěje hospodowacž? Dyrbjal twójeho Šbóžnika dlěje saštorcžicž? Rošpomni žebi to!

Wón steji psched twójimi durjemi s pschewědžimaj rukomaj a nobomaj, tón muž s tymi hwójatymi ranami, kotrež wón sa tebje na šchžžu žebi nabicž dafche. Wón klapa wo tvoje durje s ruku, kotraž hiščeže tu blyšnu jeho lubošče nožy, jako wón sa tebje na šchžžu pschibity a wupšchewrjenty wjele hodžinow wišasche, krawwješche a hwójche ducha špuschčži.

Psched twójimi durjemi steji twój štworicžel; ty by jeho štworjenje a potajšim šam jeho; pschetož wón je tebje ščinił a niž ty šam. Kak! dyrbi ho na tebi dopjelnicž: wón pschińdže do teho hwójeho, a čži hwójci jeho horje njewšachu? Jan. 1, 11.

Hdyž dyrbjal jedny nan psched durjemi hwójich džěcži wjele lēt štacž, čžakacž, klapacž, woni pak na njeho njepoškutčali a jemu njewocziniłi, by jim to čžejčž čžinilo? Kiž psched twójimi durjemi steji, njeje jenož twój nan, wón je tón Knjes, kiž čži žiwjenje a wodny a wšchitko dak je. Wón je tón pschecžel, tón Šbóžnik, kiž sa tebje žiwjenje wostiji, čže se hwójcej křwju doby. Wón je tón lékař, kiž čže twóju křoru dušchu sahojicž, čže se hwójcej křwju wot wšchitkeje njeprawdošče wuczicžicž, tvoje drašty wobělicž a čže bēlu židu tych hwójatych woblez. Wón je tón pschichodny žudnik žiwnych a mornych, kiž na nřwěčelach tych njebjękow s wulkej mozu a kražnosęžu na žudnym dnju pschińdže, so by s wohnjowymi pšomjnjemi ho wjecžil nade wšchitkimi, kiž jemu, hwójemu Knjesej, tudy psched durjemi štacž a klapacž dadža, a jemu njewoczinija. 2. Tessał. 1, 8. „Slaj tón, kiž jemu tak trachnje ho šjewicž budže, psched kotrymž horu žrja, a štolpy teje šmeje a tych njebjęš šchepjetacž budža, tón steji nětko tak mašy a ponižny jako hrědnik a wujednač psched twójimi durjemi, so by čži pucže pokasak, kak mohł ty temu pschichodnemu hněwu čžeknyčž, a to wěčžne žiwjenje dostacž a k herbšiwu tych hwójatych we hwětle hódny byčž

Čžlowške džěcžo! njesazpi tuteho wulkeho klaparja! Njebudž hlychi pschecžiwu jeho hłóšu! Pošbēhni wocži a wopomni, šhtó psched twójimi durjemi steji, šhtó tam wola a kak dolho hižo. Dyrbi dha wón pschewo psched durjemi štacž a klapacž? kak dolho dyrbi wón hiščeže na tebje čžakacž?